

„Ела вжтре“, казалъ златарьтъ любезно. „Азъ бихъ могълъ да ти отговоря, макаръ и да не е тъй лесно да се оцени“.

Златарьтъ завелъ селянина въ стаята си и веднага донесълъ вкусно ядене и хубаво вино.

„Когато човѣкъ си похапне и посрѣбне, става по-разговорливъ“, казалъ той и подканилъ селянина да не се срамува. А въ ума си мислѣлъ; „Колкото повече виното се качва въ главата му, толкова по-изгоденъ пазарлъкъ бихъ направилъ“.

Селянинътъ не билъ толкова простъ, както си мислѣлъ златарьтъ, и колкото повече ялъ и пилъ, толкова повече му се услаждало.

Най-после златарьтъ попиталъ:

„Драги селянино колко голѣма е топката?“

Селянинътъ подмигналъ лукаво съ око, подсмръкналъ предпазливо и отговорилъ:

„Точно не мога да кажа, но навѣрно е голѣма колкото главата ми“.

„Колкото главата ти?“

„Азъ тъй мисля“, добавилъ селянинътъ.

„Хубави пари ще вземешъ. Съ тѣхъ ти би могълъ да си купишъ една тлѣста свиня, дори и две. Е, не се бави повече, покажи съкровището си“.

„Да“, казалъ селянинътъ, „да покажа златната топка... азъ бихъ я показалъ, но...“

„Нѣма какво да се страхувашъ!“.

„Азъ не се страхувамъ, ами я нѣмамъ“, каза селянинътъ. „Азъ ей-тъй искамъ само да узная, ако нѣкога намѣря такава златна топка, колко пари ще взема за нея!“.

М. Б.

Пещь-пещь-пещчица!...

Пещь-пещь-пещчица!...

Стопли, мамо, водица,

Дай ни пълна паница

Брашно, прѣсно измлѣно,

Дзажъ прѣзъ сито прѣсѣно —

Да опечемъ колаци,

Да нахранимъ сираци!

Безименко.